

[Erik Andersen (Fr.borg amt.)]

lønmodtagere, uanset indkomstens højde, får lige andel, hvilket fremmer en af os ønsket indkomstudjævning.

Kritikken mod forslaget bestemmelser om fondens ledelse har været en kritik af lønmodtagerorganisationernes ret til at udpege ledelsen til fonden. Man har hævdet, at al magt blev overladt til bosserne i Landsorganisationen, og at arbejdspladsernes repræsentanter blev holdt ude. Det første er urigtigt, idet Landsorganisationen i henhold til forslaget kun skal udpege 18 repræsentanter af i alt 60, så der kan vel ikke være tale om, at al magt er overladt til Landsorganisationen, selv om den gennem dygtig ledelse har formået at placere sig på en sådan måde i samfundslivet, at nogle måske kunne fristes til at tro, at også 18 LO-repræsentanter ud af i alt 60 var den egentlige magt.

Det andet er heller ikke rigtigt. Der står ingen steder i lovforslaget, at lønmodtagerrepræsentanterne alene skal komme fra organisationernes topledelse. Der står ingen steder, at organisationerne ikke kan udpege folk direkte fra arbejdspladserne.

Endvidere har man kritiseret, at valgene ikke sker direkte, men ved udpegning. Kritikerne har også hævdet, at de enkelte områder og brancher ikke vil kunne få deres problemer tilstrækkeligt tilgodeset i den foreslåede struktur. Socialdemokratiet er parat til at forhandle om eventuelle andre valgmetoder samt om en anden strukturering af repræsentantskabet. Vi vil være åbne over for en sikring af, at mindst halvdelen af lønmodtagerrepræsentanterne er folk, der er aktivt beskæftiget i erhvervslivet.

Vi vil heller ikke afvise, at fondens repræsentantskab kan udbygges med 8-9 branchegrupper, og at disse branchegrupper kan bestå af repræsentanter, der ud fra branchens synspunkter kan rådgive og vejlede bestyrelse og repræsentantskab med hensyn til investeringer og anden bistand i den pågældende branche. Om der i disse branchegrupper skal åbnes for erhvervslivets repræsentanter, vil vi lade være afhængigt af en forhandling i udvalget, men vi vil ikke på forhånd afvise, at sådanne erhvervsrepræsentanter kan tilføre fondens ledelse betydelig teknisk og økonomisk viden. Det,

vi fastholder, er, at lønmodtagerne til enhver tid skal have majoriteten i alle fondens styrende organer.

Det andet punkt i lovforslaget, der er rejst kritik af, er bestemmelsen om fondens etablering gennem indbetaling af en procentdel af den udbetalte lønsom. Forslaget åbner allerede mulighed for, at man kan kombinere lønsomsumsbidraget med en overskudsdeling. Vi skal ikke på forhånd afvise, at der kan være andre måder at etablere en fond på end ved lønsomsumsbidrag og overskudsdeling. Det er bare det mest nærliggende at anvende lønsomsumsbidraget, når man ønsker, at alle lønmodtagere skal være med, uanset om de er beskæftiget på en lille eller en stor virksomhed, på en privatejet eller en offentlig virksomhed. Indtil vi i udvalget er blevet overbevist om andre metoders større kvaliteter, må vi fastholde, at lønsomsumsbidraget også er det mest enkle at administrere, idet man kan anvende allerede etablerede datasystemer.

Det tredje område og måske det område, hvor kritikken har været stærkest, er lovforslagets bestemmelse om, at $\frac{2}{3}$ af bidraget skal genanbringes i virksomheder, der er organiseret som aktieselskaber og har mere end 50 ansatte. Vi tror ikke, at dette problem bliver særlig stort, når fonden er en realitet. For det første er der et stort behov for kapital til ny- og geninvestering i erhvervslivet, for det andet vil virksomhederne kunne få kapitalen billigere gennem genanbringelse af fondens midler end på nogen anden måde. Men for ikke at skabe unødige spekulationer om dette punkt vil vi fra socialdemokratiets side være parat til i en forsøgsperiode at afstå fra tvungen genanbringelse og overlade til de enkelte virksomheder og disses ansatte gennem frivillige forhandlinger at finde frem til, om man skal investere den opsparede medarbejderkapital i virksomheden, eller om alle midlerne skal indbetales til fonden. Vi føler os overbevist om, at langt de fleste virksomheder vil finde frem til fornuftige løsninger, som medfører, at lønmodtagerne investerer de opsparede midler i virksomhederne og derved opnår medejendomsret og medbestemmelsesret i deres egne virksomheder.

Der har været fremført kritik af de omkostninger, der vil være forbundet med administrationen af regeringens lovforslag. Til dette kan jeg fremføre, at forslaget i